

[Henry Christensen.]

ligger 20-30 pct. over vurderingen. Det er allerede forældede tal. Der sælges en lang række villaer, hvis priser ligger mere end 75 pct. over vurderingssummen eller ligger på det dobbelte af vurderingssummen. Jeg tror, der er adskillige af de ærede medlemmer, ikke mindst juristerne, der har et betydeligt kendskab til, hvordan det i praksis forholder sig. Modsat af, hvad det ærede medlem hr. Baunsgaard og andre har hævdedet, gælder det altså, at en række af de tilfælde, jeg nævnte i mit første indlæg, rammes gennem denne lovgivning.

Den højtærede minister og andre af forslagens anbefalere argumenterer fremdeles med, at gennemføres denne lov, vil det i alle tilfælde, eller næsten alle, blive sælger, der kommer til at betale. Men det foreligger der ingen som helst sandsynliggørelse af. Der foreligger ikke noget, der på nogen måde har virket overbevisende med hensyn til berettigelsen af et sådant synspunkt. Hvis den højtærede finansminister kendte lidt til, hvordan der har været handlet i dagene siden den 5. maj, ville ministeren vide, at der allerede er opsat en hel del slutveder, hvor der er aftalt købesum o. s. v., men med den tilføjelse, at hvis dette lovforslag går igennem, skal køberen betale en så meget desto højere pris, for at sælgeren kan få dækning for den beskætning, han vil blive udsat for. Den højtærede finansminister kan være sikker på, at således er det gået i en lang, lang række tilfælde.

Endelig er det naturligvis sådan, at i mange af tilfældene drejer det sig om sælgere, der ikke er tvunget til at sælge; de vil kun sælge, hvis de kan få en tilfredsstillende pris, og kan de ikke det, sælger de ikke. Når nu staten kommer og vil tage så og så meget, ønsker mange af disse sælgere ikke at sælge, medmindre de får en så meget højere pris, men så bliver udbuddet også så meget des mindre. Derfor har det ærede medlem hr. Holger Eriksen ikke ret, når han hævder, at påstanden om det faldende udbud savner sandsynliggørelse. Denne påstand er sandsynliggjort tilstrækkeligt.

Den højtærede finansminister fremsatte den betragtning, at den foreslåede beskætningsform meget let teknisk lod sig realisere; der var jo ingen grund til at opstille problemer om sondring imellem, hvad der er fast

ejendom, og hvad der er løsøre, for det havde vi allerede gjort i den del af beskætningen, der omfatter dem, som denne lov ikke tager sigte på, nemlig de egentlige erhvervsdrivende, grundspekulanterne. Men her tager den højtærede finansminister fejl. Så vidt jeg forstår den højtærede finansministers skattelovgivning, er det jo således, at det er den samlede fortjeneste, både af den faste ejendom og af løsøret, der indgår i beskætningsgrundlaget. Nu kan man måske undskylde den højtærede finansminister, fordi han er så ny i embedet, men det var vel rimeligt, om den højtærede minister, inden han brugte sådanne argumenter for dette lovforslag, havde sat sig ind i, hvordan loven vil virke. Her kommer vi nemlig ud for, at man knytter en meget stor retsvirkning dels til vurderingen, dels til den måde, hvorpå der i salgstilfælde sondres mellem, hvad der er fast ejendom, og hvad der er løsøre. Den, der kender lidt til det også i praksis, ved, at det kan komme til at spille en uhyre rolle. Hvordan vil den højtærede finansminister bære sig ad med at kontrollere dette?

Også med hensyn til en lang række af de andre usikkerhedsmomenter ville jeg gerne høre den højtærede finansministers argumenter, f. eks. argumenterne for rimeligheden i at lade denne lov have tilbagevirkende kraft fra den 5. maj. Vil den højtærede finansminister virkelig gennemføre en sådan lovgivning, og hvilket formål skal det tjene? Når man lyttede til det ærede medlem hr. Kristian Kristensen, fik man i hvert fald ikke det indtryk, at bestemmelsen skulle tjene til at holde priserne nede, snarere tværtimod — om jeg forstod det ærede medlem ret. Hvordan har den højtærede finansminister tænkt sig at det ville gå, f. eks. når det drejer sig om udstykning? På hvilket tidspunkt skal opgørelsen ske? Drejer det sig om 50 grunde, skal det så ikke opgøres, før alle grundene er solgt, eller skal det opgøres, når de 48 grunde er solgt? Hvordan skal opgørelsen finde sted, hvis det drejer sig om køb mod kontant, og hvordan, hvis der er tale om, at købesummen skal betales over et pantebrev? Vil den højtærede finansminister fastholde, at købesummen i begge tilfælde skal vurderes på samme måde? Er den højtærede finansminister villig til at fortælle tinget